

TARÇIN

[Markamama.com](https://www.markamama.com)

Seçilmiş markalar, değerinde fiyatlar...

© 2022 **markamama.com**

Bu kitabın tüm yayın hakları **markamama.com**'a aittir.
Yazılı izin alınmaksızın kopyalanamaz ve yayınlanamaz.

Yazan: Sacide KARAOĞLAN
Resimleyen: Fatma KARAOĞLAN
Editör: Salih KOÇ

Sertifika No: 63827
ISBN: 978-605-73242-2-1
1. Baskı: Ekim-2022, İstanbul

BASKI

APINAR HUZUR YAYIN DAĞITIM
Davutpaşa mah. Güven İş Sit. C Blok No:224
Topkapı-Zeytinburnu/İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 44713

Markamama.com

Seçilmiş markalar, değerinde fiyatlar...

Şehrin hemen çıkışında küçük şirin mi şirin bir çiftlikte çiftlik hayvanları mutluluk içinde yaşıyorlardı. Serin bir sonbahar sabahı çil horozun göklere yükselen sesi duyulurken Sarman'ın kulübesinde birbirinden sevimli beş yavru hayata gözlerini açtı. Her hayvanın bir yavrulama zamanı olur. Bu yavrular bu yavrulama mevsimi dışında dünyaya gelmişlerdi. Bu beş yavrucuğun çiftliğe gelişleri hayvanlar arasında sevinç ve heyecanla karşılanmıştı. Sarman yeni doğan yavrularını özenle yaladı, temizledi. Bu sevimli yavruların karnını doyurdu.

İlk ziyarete komşusu tavşan Ponpon Kuyruk geldi. Sarmanı tebrik etti. Ponpon Kuyruk'un ziyaretinin ardından sırasıyla tüm çiftlik hayvanları, Sarman'ın yavrularını görmeye geldiler. Yavrularının ne kadar da güzel olduklarını hep bir ağızdan söylediler. Çiftliğin en yaşlısı bilge bir eşek olan Koca Kulak, bu sevimli yavruları görünce Sarman'a bu yavrulara isim koyup koymadığını sordu.

Sarman:

“Henüz koymadım ama istersen isimlerini sen koyabilirsin. Ne de olsa çiftliğimizin en bilgisi sensin,” dedi.

Koca Kulak:

“Şu siyah renkli olan tıpkı zeytine benziyor. Onun adı Zeytin olsun. Onun yanındakinin ise boncuk gibi gözleri var. Ona Boncuk ismini verebiliriz. Şu beyaz olan da pamuk gibi bembeyaz; ona Pamuk diyelim. En sondaki gri renkte olana ise Duman ismi çok yakışacak,” dedi.

Sarman Koca Kulak’ın koyduğu isimleri çok beğendi. Koca Kulak’a:

“Çok güzel isimler bunlar. Peki ya, şu turuncu renkli olan? Onun ismi ne olsun?” dedi.

Koca Kulak turuncu yavru kediyi şöyle bir süzdü.

“Hımmm buna nasıl bir isim koyabiliriz acaba? Portakal desek mi? Yok yok, bu isim hiç olmadı!” dedi.

Biraz düşündükten sonra Koca Kulak bu yavruya da bir isim bulmuştu.

“Buna da Tarçın diyelim, olur mu?” diye sordu.

Sarman bu ismi de çok beğendi. Koca Kulak’a teşekkür etti. Daha sonra Koca Kulak Sarman’ın memnun olmasına sevinerek oradan ayrıldı. Diğer hayvanlar da Sarman’ı tekrardan tebrik ederek kulübeden ayrıldılar.

Sarman gece boyu hiç uyuyamamıştı. Oldukça yorgun görünüyordu. Yavrularının uyumasını fırsat bilerek o gece erkenden uykuya daldı.

Günler günleri kovalamış, yavrular büyümeğe başlamıştı. Ama yavrular henüz tek başlarına kalacak kadar büyük değildi. Sarman uzun süredir kulübeden ayrılamamış çiftlik içinde gezemediği gibi dostlarıyla görüşmeyeli de uzun zaman olmuştu.

O sabah, çil horozun sesiyle uyanan yavrular, önce karınlarını doyurdular. Sonra da birbirleriyle kulübenin önünde oyunlar oynamaya başladılar. Taklalar attılar, kendi etraflarında dönerek kuyruklarını yakalamaya çalıştılar. Sarman kulübenin önüne uzanmış onları seyrediyordu. Bir süre onları izledikten sonra yavrularına seslendi. Yavrular koşarak annelerinin yanına geldiler.

Sarman yavrularının karnını doyurdu. Yavrularına yuvadan ayrılmamalarını tembihleyip çiftliği dolaşmak üzere yuvadan ayrıldı.

Ama diğer taraftan da Sarman, yavruların tek başına olmalarından endişe de duyuyordu. Bu yüzden hayvan dostlarından biri olan komşusu Ponpon Kuyruk'un kendisine yardım edeceğini düşündü. Sarman, Ponpon Kuyruk'un yuvasına gidip:

"Komşucuğum uzun zamandır yuvadan ayrılamadım. Yavruları evde bırakıp biraz dolaşacağım. Onlara göz kulak olabilir misin?" diye sordu.

Ponpon Kuyruk:

"Elbette gözüm onlarda olur. Sen hiç merak etme!" dedi.

Sarman komşusuna teşekkür ederek yoluna devam etti. Yavru kediler, anneleri gittikten sonra oyunlar oynadılar. Koşup zıpladılar. En sonunda yorgunluktan uyuyakaldılar.

Ama aralarından bir yavru kedi uyumamıştı. Kardeşlerinin uyumasını fırsat bilerek yuvadan çıkmıştı. Ponpon Kuyruk'un yuvasının önünden geçerken Ponpon Kuyruk da öğle uykusuna daldığı için yavruyu görmemişti. Bu bizim Tarçın'dı.

Tarçın yuvadan biraz uzaklaşınca çok şaşırıldı. Yerlerde ağaçlardan düşen yapraklar, dallarda ötüşen kuşlar, az ileride gölette yüzen ördekler... "Çiftlik ne kadar da büyükmüş!" diye düşündü. Biraz daha ilerledikten sonra çiftliğin köpeği Karabaş'ın havlamasını duyunca bir an da çok korktu. Bu çok korkunç bir ses gibi gelmişti ona. Hızla koşmaya başladı. Ama nereye doğru koştuğunu bile bilmiyordu. Karabaş'ın sesi o koştukça uzaklaşıyordu kendisinden. Sonunda Karabaş'ın sesi duyulmaz oldu.

Tarçın koşmaktan ve korkudan nefes nefese kalmıştı. Yakınında bulunan bir ağacın altına oturup dinlenmeye başladı. Tam o sırada kafasına düşen kuru bir yaprak onu korkutmuştu yine.

Bunun sadece kuru bir yaprak olduğunu fark edemeden tekrar hızla koşmaya başladı.

Karşısına tel örgülü bir çit çıkana kadar durmadan koştu. Tarçın'ın içi o kadar korkuyla dolmuştu ki her şey ona korkutucu gelmeye başlamıştı. Sonra tel örgünün arasından geçerek yoluna devam etti. Tarçın çiftlik dışına çıktığının farkında bile değildi. Ne kadar koşup yürüdüğünü bilmiyordu. Ancak bu koşturmaca ve korku Tarçın'ı çok yormuştu. Çok zaman geçmeden kendisini asfalt bir yol üzerinde buldu Tarçın.

Sonra oldukça gürültülü bir ses duydu. Aynı zamanda bu ses gittikçe kendisine doğru yaklaşıyordu. Büyük bir gürültü çıkaran kocaman bir şey hızla onun üzerine doğru gelmekteydi. Bu bir kamyondu. Tarçın asfalt yol üzerinden öyle bir fırladı ki adeta uçarcasına bir an da kendisini yol kenarındaki çalılıklar arasında buldu. Kamyondan kendisini kurtarmayı başarmıştı. Ama sert bir şeye çarpmıştı. Taşa benziyordu. Ancak bu şey hareket etmekteydi.

Şaşkınlıkla ona bakıp bu da nedir diye düşünürken:

“Heeey! Neler oluyor? Biraz yavaş olsana!” diye seslendi karşıdaki taşa benzeyen bu şey.

Tarçın korkarak:

“Affedersin sen de kimsin?” diye sordu.

Taş görünümündeki şeyin içinden dışarıya bir baş çıktı. Bu bir kaplumbağaydı.

Tarçın’a:

“Asıl sen kimsin? Burada karnımı doyurmaya çalışırken gelip kafama çarptın,” dedi.

Tarçın, “Özür dilerim,” diyerek başından geçenleri kaplumbağaya anlattı.

Kaplumbağa:

“Hava kararmadan evine dönmelisin,” dedi.

Tarçın evine dönmek için oradan ayrıldı. Ancak bir türlü geriye nereden döneceğini bilemiyordu. Kardeşlerini, annesini, kulübesini şimdiden çok özlemiş, üstelik çok da acıkmıştı.

Tarçın eve dönmek için öyle çok yürüdü ki yanlış yöne yürüdüğünün farkında bile değildi.

Ta ki şehir ışıklarını ve insan kalabalığını görene kadar. Burası onun hiç bilmediği bir yerdi. Hoş, çiftliği de bilmiyordu ya.

Her yerde parıltıyan ışıklar, gürültü içinde oradan oraya hareket eden araçlar, Tarçın'ı oldukça korkutmuştu. Ürkek ve şaşkın adımlarla yolun karşısındaki parka geçmeyi başardı. Hava kararmaya başlamıştı. Parkta önce şaşkın şaşkın dolaştı. Sonra da evine dönebileceği yolu bulabilmek için oradan oraya koşuşturdu. Çaresiz kalınca da bir ağacın altına girdi. Tarçın hem yorgun hem de umutsuz görünüyordu.

Kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Çiftliğin yolunu nasıl bulacağını bilemiyordu. Geçtiği her yer yeni ve yabancıydı ona.

Çok zaman geçmeden ağlama sesini duyan bir köpek havlayarak Tarçın'a doğru yaklaştı. Tarçın köpeği görünce çok korktu. Ama ayağa kalkacak hali bile yoktu.

Bu sesi çiftlikten hatırlamıştı. Bu ses çiftlikte korkmasına neden olan o köpek sesi değil miydi? Tarçın, yanına yaklaşan köpeğe ağlamaklı gözlerle bakıp:

“Ne olur bana bir şey yapma!” dedi, korkarak.

Tarçın'ın yanına gelen köpek, bu yavru kedinin çok korktuğunu anlamıştı.

“Sana bir şey yapmayacağım korkma! Annen nerede?” diye sordu.

Tarçın bir çiftlikte yaşadığını, annesinin çiftlikte dolaşmaya çıkmadan önce kendisine ve kardeşlerine yuvadan uzaklaşmamalarını söylediğini anlattı. Ama Tarçın çiftliğin nasıl bir yer olduğunu merak ettiği için annesinin sözünü dinlememişti. Sonra da bir köpeğin havlama sesini duymuş, korkuya kapılarak koşarak oradan uzaklaşırken çiftliğin dışına çıktığını fark etmemişti bile. Köpek Tarçın'ın tüm anlattıklarını dikkatlice dinledi. Bu duruma çok üzüldü. Ama onun için ne yapabileceğini de bilmiyordu.

“En iyisi kimse sana zarar vermeden seni yuvana götürelim. Her köpek benim gibi olmaz. Ailen seni çok merak etmiştir,” dedi.

Tarçın, köpeğin söylediği sözler karşısında çok sevindi. Hemen gidip köpeğin gıdığına yanaştı. Ona sürtünmeye başladı.

Köpek:

“Seni şimdi ağızıma alacağım. Annenin seni tuttuğu gibi, tamam mı? Bunun için korkmana gerek yok. Bu şekilde hem yorulmazsın hem de çiftliği bulabilmek için daha hızlı yol alırız,” dedi.

Tarçın:

“Tabii korkmuyorum. Sen çok iyi kalpli bir köpeksin. Beni ağızında tutabilirsin,” dedi sevinçle.

Köpek Tarçın’ı ağızıyla tutup birlikte yorucu olacak bir yolculuğa çıktılar. Adı Marco olan köpeğimiz yol boyunca Tarçın’a sorular soruyor, Tarçın’ın çiftlikten geldiği yolu bulmaya çalışıyordu.

Geçtikleri hiçbir yer Tarçın'a tanidik gelmiyordu. Sanki Tarçın Marco'yla birlikte annesi ve kardeşlerinden daha fazla uzaklaşıyordu ve çok fazla yol gitmişlerdi. Fakat ne Tarçın'ın yuvasını bulabilmişler ne de onları çiftliğe götürecek bir işaret görmüşlerdi.

Anne kedi Sarman da bu sırada eve dönmüştü. Tarçın'ı kardeşlerinin yanında göremeyince telaşla her yerde onu aramaya başlamıştı. Çiftlikte sormadığı hayvan aramadığı yer kalmamıştı.

Çiftlikteki hiçbir hayvan dostu, Tarçın'ı görmemişti. Karabaş bile. Sanki yer yarılmış yerin içine girmişti Tarçın.

Diğer taraftan hava iyice kararmıştı. Tarçın ve Marco o kadar yorulmuşlardı ki konuşmaya bile güçleri kalmamıştı.

Marco:

"Saat çok geç oldu. İkimiz de oldukça yorulduk," dedi.

Sonra Tarçın'a güven veren bir sesle:

"Seni de burada bırakamam! Sen de benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

Tarçın:

“Evet, elbette isterim. Hem senden başka kime güvenebilirim ki,” dedi.

İkisi de birbirlerinin gözlerine baka kaldılar. Artık dost olmuşlardı. Marco ile Tarçın önce dar bir sokağa girdiler. Ardından Marco Tarçın’ın bir çöp bidonuna atılmış yarım paket sütü içmesine yardımcı oldu. Daha sonra da sokağın köşesindeki bir merdivenin altına atılmış bir çuvalın üstüne kıvrıldılar.

Hava serinlemişti. Tarçın titriyordu. Marco Tarçın’ı biraz ısıtabilmek için sarıldı. Başını da usulca Tarçın’ın üstüne yasladı. Tarçın çok geçmeden ısınmaya başlamıştı.

Tarçın şimdi bu halinden memnun Marco’ya “Senin evin burası mı?” diye sordu.

Marco:

“Sayılır, çoğu zaman burada yatarım. Bezen de başka başka yerlerde. Senin anlayacağın benim evim yok. Benim evim uzun zamandan beri sokaklar oldu,” diyerek iç geçirdi.

Tarçın Marco’nun dediklerinden pek bir şey anlamamıştı.

Çünkü evsiz olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Ama bu gün yaşadıkları aklına gelince Marco'yu anlamaya başladığını hissetti.

Tarçın, kendisine böylesine sahip çıkan Marco'nun hayatını ister istemez merak etmeye başladı.

“Senin bir ailem yok mu?” dedi Tarçın Marco'ya.

Marco bu soru karşısında derin düşüncelere dalmış bu sevimli kedi yavrusuna bakakalmıştı önce.

Sonra başını iyice yere doğru yatırıp gözleri dolmuş bir halde cevap verdi Tarçın'a:

“Bir zamanlar bir ailem vardı. Daha sonra beni ailemin yanından alıp güzel bir eve yerleştirdiler. Bu ailedeki dostlarım bana çok güzel baktılar. Beni sevip korudular. Ben de onları çok sevdim. Onların ilgisine ve sevgisine alıştım. Uzunca bir zaman yeni ailemle birlikte çok güzel yaşadım. Hiç korkmadım. Aç kalmadım. Marco adını bana onlar koymuştu. Ama bir gün yeni ailemin başka bir şehre taşınması gerekiyordu. Ben de onlarla gideceğimi düşünüyordum. Fakat onlar beni burada bırakıp başka bir şehre gittiler. Beni neden burada bıraktıklarını hiçbir zaman anlayamadım. Oysa onlar beni seviyordu. Ben de onları seviyordum.”

Marco'nun gözleri dolmuştu. Tarçın da kendisini kötü hissediyordu. Sorduğu sorudan pişmanlık duymaya başlamıştı Tarçın. Çünkü Marco'nun üzülmesini istemiyordu.

Marco konuşmasına devam etti:

"Ne kadar üzülmüş kırılmış olsam da hayatıma devam etmem gerekiyordu, o gün bu gündür sokaklarda yaşıyorum."

Tarçın, Marco'nun gözlerinin dolduğunu görünce ona daha da sokuldu. "Sen sevgi dolu bir köpeksin!" dedi.

"Bak, benim hayatımı kurtardın! Sen olmasan ben bir gün bile bu yabancı dünyada yaşayamazdım," dedi Tarçın.

Bunu söylerken de sanki Marco'yu neşelendirmek ister gibi şirin başını Marco'nun yüzüne sürtüyordu. O gece iki dost birbirlerine sarılarak biraz mutlu biraz üzüntülü bir halde uykuya daldılar.

Marco içten içe mutluydu. Çünkü artık kendini yalnız hissetmiyordu. Diğer taraftan eski ailesini hatırladığı için de biraz üzgündü. Tarçın da aynı durumdaydı. Annesinden ve kardeşlerinden ayrı olduğu için mutsuzdu.

Ama Marco gibi harika bir köpekle yolları kesiştiği için de mutluydu. Sabahleyin Marco uyanır uyanmaz, en yakın çöp tenekesinden yiyecek bir şeyler bulup getirdi. Getirdiği yiyecekleri paylaşarak ikisi de karınlarını bir güzel doyurdular.

Marco o günden sonra Tarçın'ı bir anne gibi koruyup kolladı. Ona sokaklarda yaşamanın zorluklarını ve tehlikelerini bir bir öğretmeye başladı.

Bu sokaklarda nerelerde yiyecek bulunur, hangi insanlardan kaçınmaları gerekir, artık Tarçın da günden güne bunları daha iyi anlıyordu. Ama Marco Tarçın'ı bir an olsun yanından ayırmıyor, onun en büyük koruyucusunun kendisi olduğunu biliyordu.

Aradan bir hayli zaman geçmişti. Sonbahar bitmiş kış başlamıştı. Havalar iyice soğmuştu. Sokaklar da barınmak ve yiyecek bulmak daha da zorlaşmıştı.

Soğuk bir kış günü iki arkadaş yiyecek bulabilmek için birkaç sokak dolaştılar. Hava öyle soğuktu ki Tarçın:

“Çok üşüdüm. Biraz şurada dinlenelim mi?” dedi Marco'ya.

Marco:

“Beni takip et, sokağın sonunda bir fırın var! O fırının merdiven altı her zaman sıcak olur,” dedi.

Berberce köpeğin bahsettiği fırının önüne geldiler. Kuytuda bir süre dinlendiler.

Gökyüzünü gri bulutlar kaplamıştı. Güneş görünmüyor, rüzgârın uğultusu işitiliyordu. O sırada Tarçın gökyüzünden bembeyaz bir şeylerin düştüğünü fark etti. Heyecanla Marco’ya:

“Bu da nedir?” diye sordu.

Marco:

“Kar yağıyor. Artık yiyecek bulmamız daha da zorlaşacak,” diye iç geçirdi.

İki arkadaş biraz kederli biraz umutsuz fırının kenarındaki kuytu köşede birbirlerine sokularak ısınmaya çalıştılar. Burada bir süre birlikte uyudular.

Uyandıklarında sanki birkaç gün geçmiş gibiydi. Kar yağışı artmış her taraf beyaza bürünmüştü. Tarçın, barındıkları yerden çıkıp birkaç adım atmak istedi. Ancak ayakları bir anda kara gömülüverdi. Üstelik bu beyaz şey ayaklarını donduracak kadar soğuk bir şeydi.

Marco onu patisiyle kendisine doğru çekti:

“Bir süre daha burada konaklamamız gerekiyor yoksa çok üşürüz,” dedi.

O sırada annesi ile okula gitmekte olan Asya adında küçük bir kız Tarçın ve Marco’yu görünce durakladı.

Bu sevimli kedi ve köpek onun dikkatini çekmişti. Birbirlerine nasıl da dostça sarılıp öylece karın yağışını seyrediyorlardı.

Annesine dönerek:

“Anneciğim ne kadar sevimliler görüyor musun? Onlara geçen gün sokaktaki hayvan dostlarımızı beslemek için aldığımız mamalardan verebilir miyim,” dedi hayranlıkla bu iki dosta bakarak.

Annesi hemen çantasından iki mama paketi çıkartarak Asya’ya uzattı. Asya paketteki mamalardan birini önce Tarçın’ın önüne koydu. Tarçın ilk defa bir insanla karşılaşıyordu. Önce ne yapacağını pek bilemedi. Gözlerini Asya’ya dikmiş öylece ona bakıyordu.

Biraz ürkekçe ne olduğunu bilmediği yiyeceği bir süre kokladı. Bu yiyeceğin oldukça hoş bir kokusu vardı. "Acaba tadı nasıl?" diye merak etti Tarçın? Sonra tadına baktı bu mamanın.

Tadı bu zamana kadar tattığı hiçbir yiyeceğe benzemiyordu. Ama yine de sanki sevdiği bütün yiyeceklerin tadı sadece bu mamanın içinde var gibiydi.

Tarçın o kadar çok acıkmıştı ki Asya'nın koyduğu mamayı bir çırpıda bitirdi. Uzun zamandır böylesine lezzetli bir şey yememişti.

Onun iştahla mamayı yemesini izleyen Marco, Tarçın'ın karnının doymasına mutlu olmuştu. Marco Asya'ya teşekkür edercesine kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallamaya başladı. Asya Marco'nun bu heyecanlı ve hareketli tavrını karşılıksız bırakmadı. Diğer mamayı da Marco'nun önüne koyarak onun da karnını doyurmasını zevk ve mutlulukla seyretti.

Böylece iki dostun karnı da kalbi iyilik ve güzellikle dolu bir kız çocuğu tarafından doyurulmuştu. Tarçın Asya'dan öyle etkilenmişti ki karnı doyar doymaz ona yaklaşıp sevgiyle sürtündü. Tarçın'ın bu hali Asya'nın çok hoşuna gitmişti. Bu sevimli kedicik sanki bir sevgi yumağı gibi öylece karşısında duruyordu.

Asya annesine:

"Anneciğim, bu yavru kedi ne kadar da masum ve sevimli. Hem bak ne kadar tatlı görünüyor. Hem bu haliyle sokaklarda yaşaması çok zor olacaktır. Onu sahiplenelim mi?" dedi.

Annesi bir süre durakladı. Aslında içten içe kızının böyle bir şeyi teklif etmesi onun da hoşuna gitmişti. Ama hayvanları sahiplenmek, onlara bir yuva sağlamak sorumluluk gerektiriyordu. Kızının bu sorumluluğa hazır olup olmadığını anlamak bu konuda çok önemliydi. Ama Asya'nın annesi de Tarçın'a ve Marco'ya bayılmıştı. Çünkü bu iki dostun dayanışması bir kedi köpek dayanışması değil, bir sevgi dayanışmasıydı.

Annesi Asya'ya Dönerek:

"Bu konuyu istersen sen okuldan çıkana kadar düşünelim," dedi.

Asya:

"Anneciğim okul çıkışında onu tekrar göremeyebiliriz. Lütfen onu eve götürelim! Hem bak lapa lapa kar yağıyor! Her tarafı kar kapladı. Nasıl da üşüyor," dedi.

Gerçekten de Tarçın soğuktan titremekteydi. Ne de olsa o bir yavru kediydi.

Annesi Asya'ya:

"Hava gerçekten çok soğuk. En azından bu günlük onu evimizde misafir edelim. Sonra onun için neler yapacağımıza hep birlikte karar veririz," dedi.

Asya o kadar mutlu olmuştu ki sanki havalarda uçuyordu. Annesine hemen teşekkür etti.

Tarçın'ı da kucağına alarak annesi ile birlikte eve doğru yol aldılar. Elbette Marco da onlarla birlikte geliyordu. Eve geldiklerinde Tarçın'ın patilerini güzelce temizlediler.

Tarçın'ın önüne mama ve su koyarak anne kız tekrardan okulun yolunu tuttular. Asya o gün okulda hep Tarçın'ı düşündü. Tarçın'ı arkadaşlarına öyle bir anlatışı vardı ki, sanki Tarçın'ı uzun bir süredir tanıyor gibiydi. Arkadaşları da Asya'yı heyecanla dinliyordu. Onlar da en yakın zamanda Tarçın'ı görmek için can atıyorlardı.

Okul çıkışında Asya'yı annesi ile babası almaya geldi. Sonra hep birlikte eve geldiler. Bahçe kapısında onları Marco karşıladı. Kuyruğunu sallayıp durarak Tarçın'ı evlerine aldıkları için onlara sevgi gösterisinde bulunuyordu.

Tarçın Asya'yı görür görmez sevinçle yanına geldi. Asya'nın ellerini yaladı. Ayaklarına sürtündü. Asya Tarçın'ın başını okşadıkça oda keyiften gözlerini yumuyordu. Akşam yemeğinden önce Asya'nın annesi bahçe kapısında bekleyen Marco'ya da yiyecek bir şeyler vermeyi unutmadı.

Yemek masasına oturduklarında Asya Tarçının kendileriyle kalmasını istedi. Babası Asya'ya bir hayvan edinmenin sorumluluklarından bahsetti. Asya yavru kediyle ilgileceğini onun bakımı ile ilgili sorumluluğu almaya hazır olduğunu söyledi. Annesi Asya'ya bunun önemli bir karar olduğunu bu kararı verdikten sonra geriye dönülemeyeceğini hatırlattı. Hayvanlarında buldukları ortama çevresinde onunla ilgilenen kişiye bağlandığını böyle bir karar değişikliğinin onların üzülmeye neden olacağını söyledi. Asya masanın kenarında kendilerini izleyen Tarçını kucağına alarak ayağa kalktı. Anneciğim size söz veriyorum onunla ilgileceğim lütfen izin verin bu güzel kedi hep bizimle kalsın.

Asya'nın annesi ile babası küçük kızlarının bu kararlılığını görünce yavru kedinin kendileri ile kalabileceğini söylediler.

Babası Asya'ya:

"O halde evimizin yeni ferdi için hadi biraz alışveriş yapalım! Sokak hayvanları için her zaman alışveriş yaptığımız makramama.com'u ziyaret etme zamanı geldi," diyerek bilgisayarının başına geçti.

Asya ellerini çırpıp "Yaşasın!" diye zıplayarak babasının yanı başında yerini aldı. Babası kedileri için gerekli olan ürünleri incelemeye başladı. Asya ile annesi de babasının incelediği ürünleri izliyorlardı. Ne kadar da çok şey vardı. Mama kapları, tırmanma aparatları, su kapları, hatta kediler için oyuncaklar bile vardı.

Babası kedileri için gerekli olan tüm malzemeleri sipariş sepetine ekledi. Asya babasına kedisi için birkaç oyuncak da sipariş etmesini istedi.

Babası Asya'ya:

"Nasıl oyuncaklar olsun, söyle bakalım!.."

Asya babasına:

"Hangi oyuncaklar var bakabilir misin?"

Babası:

"Kâğıt top, saklambaç oyunu için kedi tüneli, ip-yumak bunlar olur mu?" diye sordu.

Asya:

"Evet, evet, bunlardan istiyorum. Siparişimize onları da ekler misin babacığım," dedi.

Tam sipariş sepetini onaylayıp satın alma işlemini gerçekleştireceklerdi ki babası:

"Her şeyi sepete ekledik ancak kedimiz ve diğer sokaktaki hayvanlar için almamız gereken mamayı az kalsın unutuyorduk. Şimdi hem kedimiz hem de sokaktaki hayvanlar için siparişimize birde mama ekleyelim ve satın almayı gerçekleştirelim," diyerek siparişini tamamladı.

Kedileri için siparişler verilmişti. Babası Asya'nın ayaklarının arasında oynayan Tarçına bakarak:

"Bu yaramazı sahiplenmeye karar verdiğimizize göre onu yarın veterinere götürüp kontrolünü yaptıralım. Sen de bizimle gelmek ister misin güzel kızım?" diye sordu.

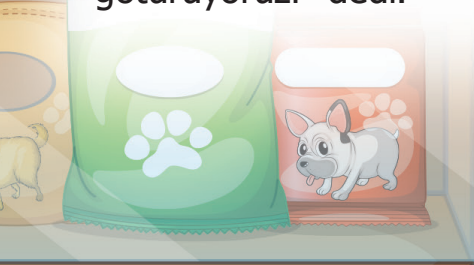
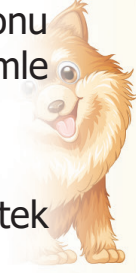
Asya:

"Çok isterim baba! Hem belki Tarçın korkabilir, ona destek olmalıyım," dedi.

O sırada yerden Asya'nın kucağına zıplamaya çalışıp bunu bir türlü başaramayan Tarçın'ın haline hepsi birden güldüler. Asya Tarçın için gelecek olan siparişleri çok merak ediyordu. Şimdiden çok heyecanlıydı.

Babası:

"Hazırlanın bakalım, bugün yavru kedimizi veterinere götürüyoruz!" dedi.

Asya sevinçten yerinde duramıyordu. Hemen üzerini değişti. Saçlarını taradı. Hep birlikte veterinerine gitmek üzere yola çıktılar. Nihayet veterinerine gelmişlerdi. Biraz bekledikten sonra veteriner, Tarçını aldı. Gerekli tüm muayenesini yaptı.

Veterinere teşekkür ederek oradan ayrıldılar. Eve geldiklerinde onları bir sürpriz bekliyordu. Akşam sipariş verdikleri ürünlerin olduğu paket gelmişti. Asya çok heyecanlanmış bir an önce kolinin açılmasını istiyordu. Babası koliyi açtı. Teker teker tüm ürünlere baktılar hepsi birbirinden güzeldi. Annesi ve babası ile birlikte yavru kedi için aldıkları ürünleri yerleştirdiler. Onun için koridorun sonundaki küçük odayı hazırladılar. Yatağını, mama ve su kabını oyuncaklarını yerleştirdiler. Çok güzel bir oda olmuştu. Asya mama kabını mama ile doldurdu.

Kum kabı tırmanma direği, kedi ağacı, su kabı... "Tarçın bunları çok sevecek," diye düşündü. Koşarak koridordan Tarçın'ı kucağına alıp odasına götürdü. Tarçın odadaki eşyalara şaşkın şaşkın bakıyordu. Mama kabındaki mama ile karnını doyurdu. Sonra da birlikte alınan oyuncakları keyifle oynadılar. Tarçın bu yeni ailesiyle çok mutluydu. Onları çok seviyordu. Asya hem onunla oynuyor hem de bakımı ile ilgileniyordu. Marco ise hemen hemen her gün Tarçın'ın yaşadığı evin bahçe kapısına geliyordu. Tarçın onun geldiğini görünce Asya'ya kapıyı açması için işaretler veriyordu. Elbisesinden çekiyor ya da kapıyı tirmaliyordu. Asya kapıyı açınca da koşarak köpeğin yanına gidiyordu. Asya ve ailesi uzun zaman bu iki hayvanın arasındaki dostluğu gözlemledi. Bir gün yine Tarçın kapıyı açtırıp köpeğin yanına gittiğinde Asya ve babası onları izlemek için dışarı çıktı.

Birbirlerine özlemlerle sarıldıklarını gören baba:

"Yavru kedi buraya geldiğinden bu yana bu köpek buralar da oluyor aralarında çok güzel bir bağ var. Eğer sizler de isterseniz onları ayırmayalım. Köpeği de sahiplenelim ne dersiniz?" dedi.

Asya buna çok sevindi. Koşarak babasına sarıldı. O günden sonra Marco için de Tarçın'ın bahçeye açılan penceresinin hemen önüne bir kulübe koydular. Kulübesine yatak, su kabı, mama kabı gibi eşyaları temin ettiler. Böylece iki sevimli dost, bu duyarlı ailenin desteği ile daha iyi şartlarda bir arada yaşamaya başladılar. Evleri bu sevimli dostlarla daha bir neşe bulmuştu. Asya daha bir sorumluluk bilincine sahip olmuştu. Okuldan gelir gelmez kedisi ve köpeği ile ilgileniyor, onlarla oyunlar oynuyordu.

Babası bir gün Asya'yı karşısına alıp:

"Yavrum bu sevimli dostlarından memnun musun?" diye sordu.

Gözlerinin içi parlayan Asya:

"Çok memnunum babacığım! Hayvanlarımı çok seviyorum. Size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi.

Babası:

“Asıl biz sana teşekkür ederiz kızım. Senin sayende sokaklarda yaşayan bu sevimli dostlarımızın bize olan ihtiyaçlarını fark ettik. Onlara yardım ederek ya da sahiplenerek kendi mutluluğumuzu da çoğaltmış olduk,” dedi.

Asya babasına sarıldı. Bu mutluluğa ortak olmak isteyen Tarçın ve Marco da onların yanlarına gelerek patileriyle baba ve kızını kucakladılar.

